

בעזרה"ת אֵלֵינוּ שֶׁל תְּנִידָה

גליון 698

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ז

פרשת השבוע פרשת תזריע מצורע

כפתח האהל

בפרשתנו אנו קוראים בארוכה על תופעת הצרעת, נגע מסוג מסוים המופיע, כדברי חז"ל, אך ורק כעונש על דיבור לשון הרע על הזולת. נגע מיוחד שמגלה את הרוע הפנימי של דובר לשון הרע. יש שפירשו את המילה 'מצורע' כרומזת על 'מוציא רע' הוא מוציא כביכול את הכביסה המלוכלכת החוצה, את הדברים האמורים להישאר מוסתרים. לכן גם הרעלים שלו יוצאים החוצה.

אבל יותר נכון לומר שהוא מוציא את הרע של עצמו... 'כל הפוסל במומו פוסל' לא אחת אדם מגנה או מוצא את הגנאי בזולתו בנקודות התורפה שלו עצמו. הזולת מזכיר לו את חולשותיו והוא מחפה על עצמו בכך שהוא מגנה אותן... אולם לפעמים הנטיה לדבר לשון הרע איננה מגיעה ממקום של רוע. היצר של דיבור רע על הזולת אינו יצר פיזי, הדיבור על הזולת הוא במקרים רבים חלק ממערכת של פטפטת – וכיום גם תכתובת (ווטאספ) – שממלאה חלל של ריקנות. הצורך לפטפט את עצמו לדעת הוא רצון להתבטא, לתקשר, להיות מעורב... ולמרבה הצער לעיתים קרובות אנו פועלים בדיוק להיפך. את הכח של תקשורת בין אישית אנו מנצלים לפירוד וריחוק וזה חלק מחומרת החטא.

הפתרון ליצר הפטפוט הוא מילוי פנימי. ככל שאדם יותר בעל תוכן הינו נזקק פחות לפטפוטי סרק, גם אם הוא צורך תקשורת בינאישית הוא ימלא אותה בתכנים חיוביים. יש המון דברים יפים וחיוביים מסביבנו ככל שאדם יחפש את הטוב והיפה גם איכות חייו תשתפר והוא יהפך לאדם טוב יותר.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

אחד התלמידים בישיבת סלבודקא ניגש לראש ישיבה, הגאון ר' אייזיק שר, שהיה מחנך, צדיק גדול, חכימא דיהודאי, ושאל אותו: "יש לי בעיה גדולה! יש לי תאוה בלתי נשלטת לספר לשון הרע! בפרט סיפורים כאלו שאף אחד לא יודע! הרי זה כל כך מתוק, ממש דבש, סוכר, והתאוה הזאת בוערת בי כמו אש. האם הרב יכול לתת לי עצה איך להתגבר על זה, ולא להיכשל?" נענה ראש הישיבה ואמר לו: "אביך היה אצלי לפני שבועיים והתעניין עליך. הוא עשה עלי רושם נהדר, ממש בן אדם טוב. רציתי לשאול אותך האם גם עליו, על אבא שלך, יש לך תאוה לדבר לשון הרע? "לא", השיב התלמיד. "על אבא שלי אין לי תאוה לדבר לשון הרע". והאם אתה מרגיש שאתה עומד בפני 'נסיון' כשאתה לא מדבר עליו? האם אתה מרגיש שאתה "מתגבר" על תאוה כשאתה נוצר את פיך ביחס אליו? "לא! ביחס לאבא שלי אין לי כל תאוה לדבר. זה אפילו לא 'נסיון' בעבורי". "מדוע? האם לאבא שלך אין חסרונות?" "אין אדם ללא חסרונות. גם לאבא שלי יש חסרונות, ובכל זאת אין לי כל תאוה לדבר עליו. ולא זו בלבד אלא אם אשמע מישהו שידבר עליו לשון הרע – לא יתן לי הדבר מנוחה, ולא אוכל לישון כל הלילה". "תנסה להסביר לי, מדוע? במה שונה הוא מכל אדם אחר?" "על אבא שלי אני לא רוצה לדבר! אני אוהב אותו! וכשלא רוצים לדבר – לא מדברים". "אם כך אתה בעצמך נתת עצה נפלאה איך להתגבר על התאוה ולא לדבר לשון הרע על הזולת: תאהב אותו! אם אתה תאהב אותו – לא תרצה לדבר עליו! וכשלא רוצים לדבר – לא מדברים". רבותי! זה יסוד עצום וענק! לפלוני יש חסרונות? אז מה? גם לאבא שלך יש חסרונות, גם לבן שלך יש חסרונות! יתרה מכך, גם לך יש חסרונות! ובכל זאת על מי שאוהבים – אין כל תאוה לדבר לשון הרע! (יחי ראובן)

זמני השבת
הדלקת נרות 6:52
מוצאי שבת 7:53
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
8:27: ו'ת

אָהַל הַהַלְוָה

אמר הקב"ה מכל הצרות שבעולם אציל אתכם. באיזה תנאי אם "בשוט לשון תחבא" אם נשמור את פינו מלשון הרע.

(איוב פרק ה' פסוק כ"א)

רבי ישראל מסלנט זצ"ל אמר כדאי לאדם ללמוד מוסר כל ימיו רק אם בשביל כך ימנע מלדבר לשון הרע ולו רק פעם אחת עכ"ל.

הגאון מוילנא זצ"ל באגרתו "עלים לתרופה" כתב וז"ל והעיקר לזכות לעולם הבא בשמירת פיו !! (שים לב שלא כתב הגאון שהעיקר לזכות לעולם הבא הוא בלימוד התורה אע"פ שלא היה באחרונים מתמיד כמותו שלא ביטל תורה כל ימי חייו אלא עשר דקות בלבד אלא כתב שהעיקר הוא בשמירת פיו) וזה יותר מכל התורה והמעשים !!!

ועוד סופר על אותו צדיק (רבי ישראל מסלנט) ש"החפץ חיים" פנה אליו בצער, באומרו לו שרבים מאוד רוצים לקנות את כל ספריו, אבל את הספר "חפץ חיים" על שמירת הלשון רק מעטים מאוד רוצים לקנות, מכיון שעד היום דיבר כל אחד כפי שרצה, פתאום בא יהודי בשם ה"חפץ חיים" וכותב שאסור לדבר לשון הרע ומי שמדבר אין לו חלק לעולם הבא, ולכן מעטים מאוד קונים ספר זה. אמר לו רבי ישראל מסלנט אפילו אם כל טרחתך היתה רק בשביל להוציא אנחה מלבו של יהודי בזה שאינו שומר את פיו, כדאית כל הטרחה.

והנה אותו אדם יוציא מלבו אנחה על שאינו שומר פיו, ואפילו שמחר הוא ידבר לשון הרע, כדאית כל הטרחה של החפץ חיים.

ראה והבן כמה חשוב בעיני בורא כל העולמות שמירת הלשון, ואפילו רק פעם אחת או אפילו בשביל אנחה אחת.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

מדוע צוה הקדוש ברוך הוא למול את התינוק רק ביום השמיני, ולא מיד בלידתו? ענו על כך חז"ל, שברחמי של הקדוש ברוך הוא על הילד, צוה להמתין עד היום השמיני, כדי שיהיה בו כח לסבול את המילה. ויש לשאול, מנין למדו חז"ל, שדווקא שמונה ימים ולא פחות, נצרכים לתינוק עד שיתחזק כמו? ניתן ללמוד זאת ממה שאמרו, שהסיבה שמלים ביום השמיני ולא לפני כן, הוא כדי שיעבור על התינוק שבת בטרם ימול, וגם אם נולד ביום ראשון, יהיה שבת לפני היום השמיני. הסיבה שמחכים שתעבור שבת לפני המילה היא, מפני שבשבת יורד לעולם שפע של כח חיוני, וזה משפיע כח על התינוק ואז הוא יהיה בן קיימא, וכמו שאמרו חז"ל, שקודם בריאת יום השבת היה העולם רופף ורועד, וכיוון שבאה השבת נתחזק העולם ונח. אם כן נמצא שהשבת נותנת כח, וזהו הכוח שמחזק את התינוק. (אור החיים)

"וביום השמיני ימול" לא כתוב בפסוק שיוציא הוצאות על המילה, בא וראה כמה ישראל מחבבים את המצות שהם מוציאים הוצאות כדי לשמור את המצות ולשמח בהם, אמר הקב"ה: אתם משמרים את המצות ותשמחו בהן, אני מוסיף לכם שמחה, שנאמר (ישעיה כט, יט) "ויספו ענווים בד' שמחה". (מדרש תנחומא) כשהיו תושביה של ברדיטשוב באים להזמין את הצדיק רבי לוי יצחק, לברית מילה, לבר מצווה, או לכל שמחה אחרת, נוהג היה רבי לוי יצחק להתנות את הגעתו לבוא, בתנאי אחד, שתיערך סעודת מצווה כראוי. תשובתו זו של רבי לוי יצחק הייתה מקובלת על כולם, אולם תמוהה הייתה בעיניהם, מה לצדיק ולסעודה הגונה. אחד מתושבי העיר שסקרנותו לא פסקה, שאל את הרבי לפשר התנאי שעשה, השיב לו הרבי: מאבקים קשים יש לי נגד השטן אשר בכל עת מחפש דרכים לקטרג על ישראל. ולעומת השטן המקטרג טוען אני כלפיו, כי כשאדם מישראל מקיים מצוה כלשהי, הוא עושה אותה בשמחה וברצון, ואילו כאשר נכשל יהודי בעבירה, גורם לו הדבר לעצב עמוק עד כי לבו נישבר בקרבו. לשמע דברי, מבקש השטן: שאוכיח לו את צדקתם. ולי, אומנם יש הוכחה, הנה, מעולם לא ראינו יהודי ויהא זה הגרוע שבגרועים שיערוך סעודה לרגל עבירה שעבר, לעומת זאת כאשר מזדמנת ליהודי מצווה, ברית מילה בר מצווה, סיום מסכת, או כשמגיעים חגים ושבטות, או אז שש ושמח היהודי לערוך סעודות לרגל המצוות הללו. פנה רבי לוי יצחק אל היהודי הניצב מולו, אמור אתה: כלום אין זו הוכחה ניצחת כנגד דברי הקטרוג של השטן, ואכן השטן יודע את הדבר, ועל כן מנסה הוא בכל כוחו ויכולתו למנוע מן היהודי לערוך בשמחה את סעודת המצווה, ומדוע, כדי שתהא לו סיבה מספקת לקטרג על ישראל. וזו הסיבה שמתנה אני את השתתפותי בכל שמחה של ברית מילה, בר מצווה, סיום מסכת וכדומה, בכך שבעלי השמחה יכינו עשיית המצווה סעודה ראוייה לשמה. (ברית יצחק)

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

”בדד ישב מחוץ למחנה מושבו”

בדד ישב – אמרו רבותינו: מה נשתנה [המצורע] משאר טמאים לישב בדד, הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל”. (רש”י) מקרה שבו סיבב ה' הנהגה של מידה כנגד מידה, והרחיק אדם מחברת ידידיו ועוזריו כעונש על שהוא עצמו נהג באופן דומה, אירע לרבי נחום מהורדנא. רבי נחום היה אפוטרופוס של כל העניים ושבורי הלב שבעירו והיה מספק את צרכיהם. מידי פעם היה הולך בעצמו, פוקד את בתי המלון שבעיר ומתרים את האורחים, כשם שהתרים את התושבים לענייני הצדקה. פעם אחת דפק בדלת אחד החדרים שבמלון. באותו חדר ישב עורך דין מבני העיר והמתיק שיחה עם יהודי בעל משרה ממשלתית גבוהה מפטרבורג. כשפתח עורך הדין את הדלת, וראה את ר' נחום ניצב והבין את מטרת בואו, פנה אליו בזעם: אין לי זמן אליך, לך לשלום... אולם רבי נחום אינו מסתלק, והמשיך לדבר ברכות: יותר מנדבה לעניי העיר לא אבקש ממך, אולם עורך הדין בזעמו טרק אחריו את הדלת. הדבר נודע בעיר, כי פאר העיר והדרה נפגע מעו”ד פלוני. הכל קצפו וזעמו עליו, איך יעז איש מזרע היהודים למלא קלון את פני האיש אשר כל העם יכבד ויקדש, אך ר' נחום לא תבע את עלבונו ולא דיבר עם איש על כך, וכעבור זמן נשכח הכל. לאותו עורך דין היה משפט קשה, אשר כל הסימנים הראו שהוא יצא חייב בדינו, עצה אחת היתה לו, לפנות אל ידידו הפקיד הגבוה מעיר המלוכה פטרבורג, ולבקש ממנו שישתדל עבורו לחלצו מהצרה. הוא לא היסס הרבה ונסע פטרבורגה. בבואו סר אל ביתו של מכירו, ותכנן לפוגשו בבית בטרם יסע הלה אל לשכתו בממשלה. הוא מסר לשומר הבית פתק להודיע מיהו הרוצה להתקבל. השומר חזר והודיע, כי האדון עסוק ואין לו פנאי לראות את פניו. – האם אמרת מי אני? שאל העו”ד בתימהון. – כן וכן. השתומם העו”ד: האם אותי לא ירצה האדון לקבל, היתכן, הוא דחף שקל כסף לשומר שישב ויברר מה העניינים. אך הלה בשלו: לאדון אין זמן. רק זאת אני מצדי איעץ לך, אחרי הצהריים בשובו מהלשכה, אכנס שוב להזכיר את ביקוריך. העו”ד הסכים וחזר בצהרים, ושוב חזרה תשובת השומר: האדון מסרב לקבל. הוא חוזר נדכה ושחוח לבית מלונו תפוס בשרעפיו: מה קרה לאדון זה, ידידי מכבר?... אך בידעו כי בלי עזרתו, לא יוכל משפטו להסתיים בכי טוב, אמר בלבו להשפיל עצמו לפניו, לבוא למחרת ולהמתין עד שיצא האדון מביתו, אולי יחוס, אולי ירחם. הוא עשה כן, וכצאת האדון מביתו, הסיר את כובעו מעליו ובקול תחנונים קרא: הוד מעלתו, שלום! אך הלה הסיט את עיניו ולא הגיב מאומה, עשה עצמו כאינו שומע, ישב על המרכבה שהמתינה לו ליד ביתו, ויסע. הוא בא במבוכה, ידיו מפנה עורף אליו ומתנכר לו, ומה יעשה עתה ואל מי יפנה בצר לו? לעזוב את פטרבורג בידיים ריקות לא יכול, כי הנה זמן המשפט קרב ובא, ומי יודע כמה זמן עלול הוא לשבת בבית הסוהר, לא היתה לו איפוא שום ברירה, אלא לעשות את הנסיון האחרון, להשפיל עצמו לעפר, ובשוב האדון כעבור כמה שעות מלשכתו, יפול לרגליו בבכיות כי יחוס וירחם עליו. המתין לו, ובשובו מלשכתו נפל לרגליו בדמעות חמות ובתחנונים שיקבלהו לביתו, כי צרה ממשמשת ובא עליו. כאן פתח האדון את פיו וגילה לו את סוד ריחוקו: ”אם אתה העזת לסגור את הדלת בפני רבינו רבי נחום מהורדנא, ראוי אתה שישגרו גם בפניך את הדלת”. עורך הדין ניסה להצטדק, אך הלה שיסע את דבריו, ובטון פסקני אמר לו: לא אשמע ממך כל הצטדקות, אחת תוכל לעשות וארשה לך שתראה את פתח בית, שוב וסע חזרה להורדנא ובקש מרבי נחום רחמים כי יסלח לך בעד העלבון שהעלבת אותו, ולא אאמין לך עד שהוא עצמו יכתוב לך בפתק, כי סלח לפשעך. בלי הפתק אין לך מה לחזור אלי, הדלת לא תיפתח לפניך. אותם דברים שהשתמשת בסילוק רבי נחום ”אין לי זמן אליך” – אותם אפעיל כנגדך. אבל וחפוי ראש כהמן בשעתו, עזב העו”ד את פטרבורג, ונסע למרחקים עד הורדנא דליטא, כדי להשיג את הפתק המבוקש. רבי נחום, עמוד החסד והחמלה, קיבלו בסבר פנים יפות, ומיד כששמע את מבוקשו, סלח לו בלב שלם ונפש חפצה, ישב וכתב לו פתקה אשר בה ציין: ”מעולם לא מצאתי את עצמי נעלב ונפגע, וכי לא לקחתי את המקרה ללבי”. עתה כשהפתק בידו נחפו העו”ד שנית לפטרבורג ומיד נפתחו לפניו הדלתות כמאז ומקדם, הלה הטיב להשתדל עבורו ב”חלונות הגבוהים” עד שיצא זכאי בדינו. (תולדות מנחם)

”מסופר על

רבי אייזיל חריף שהוזמן לשמש

בסנדקאות בברית מילה, וכשהגיע

”לויקרא שמו בישראל” עמד האב נבוך

ומבולבל ושכח מהו השם שרצה לקרוא את בנו.

נענה רבי אייזיל ואמר בנעימת זירוז קראוהו בשם 'אברהם'

וכן היה. לאחר מכן נזכר האב ואמר שאכן זה השם שרצה לקרוא לו. כיון ששמעו זאת המסובים החלו להתפעל ולומר אין זה כי אם

רוח הקודש של הרבי שידע את השם.

כשהגיעו הדברים לאזני רבי אייזיל חייד ואמר:

”לא רוח הקודש ולא מופת” אלא כשראיתי את אבי הבן

עומד כמו תרה, אמרתי שמתאים שיקרא לבנו

בשם אברהם.

קצת מאתנו

מעשה בחסיד אחד, שנודע לו כי חברו דבר עליו לשון הרע. הזדרז החסיד ורכש מתנה יקרה ושיגר אותה אל בית חברו. "מה זאת?" התפלא החבר, ופתח את האגרת המצורפת. "מודה אני לך מאד, ידידי!" כתב החסיד, "במתנה זו משיב אני לך קצת על מתנתך הגדולה שנתת לי: כאשר דברת עלי לשון הרע, עברו אלי כל זכויותיך!" (חובות הלבבות) פעם סיפרו להרה"ק רבי צבי הירש רבה של קראקא זיע"א, שאנשים ריקים ופוחזים דיברו עליו לשון הרע. בדרשה שנשא בשבת בבית הכנסת אמר רבי צבי הירש תוך דבריו: מצאנו שדוד המלך קובל "שיחו בי יושבי שער ונגינות שותי שכר" (תהילים סט) וקשה, מדוע מדגיש דוד את ריקנותם של אלו, וכי אם צדיקים היו מדברים עליו היה פחות כואב לו? והתירוץ הוא: בספרים הק' מבואר שבעלי לשון הרע נוטלים את זכויותיהם ונותנים אותן לאלה שדיברו עליהם, ואם כן מובנת קבילתו של דוד המלך, אילו המדברים עליו היו צדיקים, הייתי נהנה מזכויותיהם, אך דיבוריהם של יושבי קרנות ושותי שכר מה תועלת תצמח לי מהם?

באחד המבחינים הפומביים שערך רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף, לתלמידים ששיננו בעל פה מסכתות שלמות, קרא הבחור המסיים את ההדרן שבסוף המסכת, והגיע למלים שתהא תורתך אמנותנו בעולם הזה, ותהי עמנו לעולם הבא. הפסיקו רבי יהודה ושאלו: "מה פשר הבקשה ותהי עמנו לעולם הבא, וכי לא פשוט הדבר, שהאדם הגורס ומשנן מסכת שלמה, שתהא עמו גם לעולם הבא?" ומיד הסביר: "אין זאת, אלא לפי המובא בחובות הלבבות, שהמדבר לשון הרע, ייטלו ממנו לעתיד את כל זכויותיו אשר עשה, מצוות ומעשים טובים, וכולם יזקפו לזכות אותו האיש שדבר עליו. נמצא אפוא, שישנה מציאות, שהאדם לומד תורה בעולם הזה ואינה עומדת לו לעולם הבא, כי תלקח ממנו ותנתן לחברו. זו אפוא כוונת התפילה, שתהא עמנו לעולם הבא, ומתפללים אנו בכך שלא נכשל חלילה בלשון הרע". (וזאת ליהודה)

פעם חזר הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל בבוקרו של יום השבת מבית הכנסת לביתו אחר תפלת ותיקין – ואחרי לימוד ממושך של כשלוש שעות עם חברותא. הוא צעד ברחוב העיר, כשהוא ממשיך לשוחח בדברי תורה עם החברותא. והנה לפתע ניגש אליהם אברך ומבקש לשאול את רבינו שאלה בלימוד. רבי אברהם נענה ברצון, אך האברך ביקש, שימתינו לו עד שיברך את 'ברכות התורה' (כידוע אסור לדבר בדברי תורה קודם ברכה זו), לפיכך נעמד רבינו בצד והמתין שיברך. לאחר שסיים לשוחח עם אותו אברך והמשיכו שניהם לדרכם, התבטא החברותא בזחיות הדעת: "אנחנו ב"ה, הספקנו כבר ללמוד שלוש שעות, ואילו אותו אברך רק עכשיו בירך ברכת התורה". תגובתו של רבי אברהם על דבריו הייתה מיידית ונוקבת: "עובדה זו נכונה! אבל אנחנו דיברנו גם לשון הרע (בגנות האברך), והוא לא!"

לבריאות ברכה והצלחה
יפה בת שמחה הי"ו
לאה בת שמחה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב **שמעון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס **אור אבנר**
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה **18:50**

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30

מנחה וערבית (סמוכות) **18:50**
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב **שמעון פוקס שליט"א**
יום ב' - הרב **הגאון אברהם הכהן שליט"א**
יום ג' - הרב **שלום אטלן שליט"א**
יום ד' - הרב **בן יאבו שליט"א**
יום ה' - הרב **דניאל קמחי שליט"א**

בית הכנסת "עולי בבל"

ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - **7:30**

מנחה ערבית - **18:45**

שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת

הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'

הרב **שמעון פוקס שליט"א**
יום ד'

הרב **נאור דרשני שליט"א**
יום ה' -

הרב **רפאל עגיב שליט"א**
בשעה **20:00**

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה **20:00**
ערבית מאוחרת: יום ב' **20:45** יום ד' **20:45** יום ה' **21:00**

ברכה והצלחה בכל העניינים לאליאן בת נעימה הי"ו ומשפחתה